

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

27. května 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 6 odst. 1 – Pojem ‚vystavující justiční orgán‘ – Evropský zatýkací rozkaz vydaný státním zastupitelstvím členského státu – Postavení – Podřízenost vůči orgánu výkonné moci – Pravomoc ministra spravedlnosti udělovat individuální pokyny – Neexistence záruky nezávislosti“

Ve spojených věcech C-508/18 a C-82/19 PPU,

jejichž předmětem jsou žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podané rozhodnutím Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko), ze dne 31. července 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 6. srpna 2018, a rozhodnutím High Court (Vrchní soud, Irsko) ze dne 4. února 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 5. února 2019, v řízeních o výkonu evropských zatýkacích rozkazů vydaných na

OG (C-508/18),

PI (C-82/19 PPU),

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, A. Arabadžev, A. Prechal, M. Vilaras, T. von Danwitz, C. Toader, F. Biltgen, K. Jürimäe (zpravodajka) a C. Lycourgos, předsedové senátů, L. Bay Larsen, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin a I. Jarukaitis, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k žádosti High Court (Vrchní soud) ze dne 4. února 2019, došlé Soudnímu dvoru dne 5. února 2019, o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-82/19 PPU v naléhavém řízení v souladu s článkem 107 jednacího řádu Soudního dvora,

s ohledem na rozhodnutí čtvrtého senátu ze dne 14. února 2019 vyhovět této žádosti,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. března 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za OG E. Lawlorem, BL, a R. Lacey, SC, zmocněnými M. Moran, solicitor,
- za PI D. Redmondem, barrister, a R. Munrem, SC, zmocněnými E. Kingem, solicitor,

* Jednací jazyk: angličtina.

- za Minister for Justice and Equality J. Quaney, M. Browne a G. Hodge, jakož i A. Joycem, jako zmocněnci, ve spolupráci s B. M. Wardem, A. Hanrahanem a J. Bensonem, BL, jakož i P. Carollem, SC,
- za dánskou vládu P. Z. L. Ngo a J. Nymann-Lindegrenem, jako zmocněnci,
- za německou vládu původně T. Henzem, J. Möllerem a M. Hellmannem, jakož i A. Berg, jako zmocněnci, poté M. Hellmannem a J. Möllerem, jakož i A. Berg, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu D. Colasem a D. Duboisem, jakož i E. de Moustier, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s S. Faracim, avvocato dello Stato,
- za litevskou vládu V. Vasiliauskienė, J. Prasauskienė, G. Taluntytė a R. Krasuckaitė, jako zmocněnkyněmi,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a Z. Wagner, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu G. Hessem a K. Ibilim, jakož i J. Schmoll, jako zmocněnci,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi R. Troostersem a J. Tomkinem, jakož i S. Grünheid, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 30. dubna 2019,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce se týkají výkladu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).
- 2 Tyto žádosti byly předloženy v rámci výkonu dvou evropských zatýkacích rozkazů v Irsku, jež byly vydány ve věci C-508/18 dne 13. května 2016 Staatsanwaltschaft bei dem Landgericht Lübeck (státní zastupitelství při zemském soudu v Lübecku, Německo) (dále jen „státní zastupitelství v Lübecku“), pro účely trestního stíhání OG, a ve věci C-82/19 PPU dne 15. března 2018 Staatsanwaltschaft Zwickau (státní zastupitelství ve Cvikově, Německo), pro účely trestního stíhání PI.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Body 5, 6, 8 a 10 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 znějí takto:

„(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

(6) Evropský zatýkácí rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.

[...]

(8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkácího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádána osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.

[...]

(10) Mechanismus evropského zatýkácího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 [EU] některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 [EU] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.“

- 4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkácího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkácí rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkácí rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

- 5 Články 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí vyjmenovávají důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkácího rozkazu a důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkácího rozkazu. Článek 5 tohoto rámcového rozhodnutí upravuje záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát.

- 6 Článek 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, stanoví:
- „1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.“

Irské právo

- 7 European Arrest Warrant Act 2003 (irský zákon o evropském zatýkacím rozkazu z roku 2003), ve znění použitelném na spory v původních řízeních (dále jen „EAW Act“), provádí rámcové rozhodnutí 2002/584 do irského práva. Článek 2 odst. 1 první pododstavec EAW Act stanoví:
- „ ‚justičním orgánem‘ je soudce z povolání, soudní úředník nebo jiná osoba, která je podle právních předpisů příslušného členského státu oprávněna vykonávat funkce shodné nebo podobné těm, které jsou plněny podle článku 33 [irským] soudem.“
- 8 Článek 20 EAW Act stanoví:

„(1) V řízení, na které se vztahuje tento zákon, může High Court [(Vrchní soud, Irsko)], je-li toho názoru, že dokumenty nebo informace, které mu byly poskytnuty, nejsou dostatečné k tomu, aby mohl vykonávat své funkce podle tohoto zákona, od vystavujícího justičního orgánu nebo případně od vystavujícího státu požadovat, aby mu poskytly doplňující dokumentaci nebo informace, které specifikuje, ve lhůtě, kterou stanoví.

(2) Ústřední orgán státu může, je-li toho názoru, že dokumenty nebo informace, které obdrží na základě tohoto zákona, nestačí k tomu, aby mohl tento orgán nebo High Court [(Vrchní soud)] vykonávat funkce podle tohoto zákona, od vystavujícího justičního orgánu nebo případně od vystavujícího státu požadovat, aby mu poskytly doplňující dokumentaci nebo informace, které specifikuje, ve lhůtě, kterou stanoví. [...]“

Německé právo

- 9 Ustanovení § 146 Gerichtsverfassungsgesetz (zákon o organizaci soudnictví, dále jen „GVG“) zní:
- „Úředníci státního zastupitelství se řídí úředními pokyny svých nadřízených.“
- 10 Ustanovení § 147 GVG stanoví:

„Právo vykonávat dohled a vydávat pokyny náleží:

1. Bundesminister der Justiz und für Verbraucherschutz [(spolkový ministr spravedlnosti a pro ochranu spotřebitelů)] ve vztahu k nejvyššímu spolkovému státnímu zástupci a spolkovým státním zástupcům;
2. Landesjustizverwaltung [(zemská soudní správa)] ve vztahu ke všem úředníkům státního zastupitelství příslušné spolkové země;

3. nejvýše postavenému úředníkovi státního zastupitelství u vrchních zemských soudů a zemských soudů ve vztahu ke všem úředníkům státního zastupitelství v obvodu příslušného soudu.“

Spory v původních řízeních a předběžné otázky

Věc C-508/18

- 11 OG je litevským státním příslušníkem s bydlištěm v Irsku. Dne 13. května 2016 bylo jeho předání požadováno v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který vydalo státní zastupitelství v Lübecku za účelem trestního stíhání činu, který OG údajně spáchal v roce 1995 a toto státní zastupitelství jej kvalifikovalo jako „vražda, těžké ublížení na zdraví“.
- 12 OG podal u High Court (Vrchní soud) žalobu, kterou zpochybňoval platnost tohoto evropského zatýkacího rozkazu, přičemž se dovolával zejména skutečnosti, že státní zastupitelství v Lübecku není „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 13 Na podporu tohoto tvrzení vycházel OG z právního stanoviska vypracovaného jedním německým advokátem, z něhož zejména vyplývalo, že státní zastupitelství nepožívá v německém právu autonomie ani nezávislosti soudu, ale zapadá do správní hierarchie, na jejímž vrcholu se nachází ministr spravedlnosti, takže existuje nebezpečí politického zasahování do řízení o předávání osob. Kromě toho státní zastupitelství není podle něj justičním orgánem s pravomocí nařídít zadržení či zatčení osoby, s výjimkou mimořádných okolností. Touto pravomocí je nadán pouze soudce nebo soud. Státní zastupitelství má pravomoc k výkonu vnitrostátního zatýkacího rozkazu vydaného soudcem nebo soudem, případně prostřednictvím vydání evropského zatýkacího rozkazu. Z toho důvodu se na vydání evropského zatýkacího rozkazu na OG nepodílel žádný „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 14 Za těchto podmínek požádal High Court (Vrchní soud) prostřednictvím irského ústředního orgánu státního zastupitelství v Lübecku o doplňující informace týkající se důkazů předložených OG ohledně postavení tohoto státního zastupitelství jako „justičního orgánu“, zejména s ohledem na rozsudky ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858), a ze dne 10. listopadu 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860).
- 15 Dne 8. prosince 2016 státní zastupitelství v Lübecku na tuto žádost odpovědělo a uvedlo, že podle německého práva je státní zastupitelství orgánem činným v trestním řízení na stejné úrovni jako vnitrostátní soudy a je pověřeno trestním stíháním a účastí na trestním řízení. Jeho úkolem je zejména zajištění zákonnosti, řádnosti a hladkého průběhu vyšetřování. Státní zastupitelství vytváří nezbytné podmínky pro výkon soudní moci a zajišťuje výkon soudních rozhodnutí. Na rozdíl od soudců má právo zahájit vyšetřování.
- 16 Pokud jde o vztahy se Schleswig-Holsteinischer Minister für Justiz (ministr spravedlnosti spolkové země Šlesvicko-Holštýnsko, Německo), státní zastupitelství v Lübecku uvedlo, že tento ministr nemá žádnou pravomoc udělovat mu pokyny. Podle vnitrostátního práva může pouze Staatsanwaltschaft beim Schleswig-Holsteinischen Oberlandesgericht (nejvyšší státní zástupce státního zastupitelství u vrchního zemského soudu Šlesvicka-Holštýnska, Německo) (dále jen „nejvyšší státní zástupce“), který stojí v čele státního zastupitelství této země, udělovat pokyny Leitenden Oberstaatsanwalt der Staatsanwaltschaft Lübeck (vedoucí státní zástupce státního zastupitelství v Lübecku, Německo). Pravomoc udělovat pokyny je navíc vymezena základním zákonem Spolkové republiky Německo a zásadou zákonnosti, kterou se řídí trestní řízení, přičemž tato zásada sama vyplývá ze zásady právního státu. Byť uvedený ministr může případně vůči nejvyššímu státnímu zástupci uplatnit „vnější“ právo udělovat pokyny, musí dodržovat uvedené zásady. Kromě toho ve spolkové zemi Šlesvicko-Holštýnsko musí tento ministr v případě udělení pokynu nejvyššímu státnímu zástupci informovat předsedu

Landtagu (zemský parlament, Německo). Pokud jde v projednávané věci o OG, uvedený ministr neudělil nejvyššímu státnímu zástupci žádný pokyn a posledně uvedený neudělil žádný pokyn státnímu zastupitelství v Lübecku.

- 17 Dne 20. března 2017 High Court (Vrchní soud) odmítl argument OG, že státní zastupitelství v Lübecku není „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584. Proti tomuto rozsudku High Court (Vrchní soud) bylo podáno odvolání ke Court of Appeal (Odvolací soud, Irsko), který uvedený rozsudek potvrdil.
- 18 Předkládající soud, Supreme Court (Nejvyšší soud, Irsko), povolil podání opravného prostředku proti rozsudku Court of Appeal (Odvolací soud).
- 19 S přihlédnutím k důkazům, které má k dispozici, má předkládající soud pochybnosti o tom, zda státní zastupitelství v Lübecku splňuje podmínku nezávislosti a podmínku účasti na výkonu trestního soudnictví, jak vyplývají z judikatury Soudního dvora vytyčené v rozsudcích ze dne 29. června 2016, Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483), ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858), ze dne 10. listopadu 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860), a ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861), k tomu, aby mohlo být považováno za „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 20 Podle předkládajícího soudu se s ohledem na institucionální postavení německého státního zastupitelství jeví, že je státní zastupitelství v Lübecku podřízeno výkonné moci a podléhá jejím pokynům. Má tedy pochybnosti o tom, zda toto státní zastupitelství splňuje zásady vyplývající z uvedené judikatury a zda ve věci, která mu byla předložena, může být jeho nezávislost prokázána na základě pouhé skutečnosti, že výkonná moc nevydala v souvislosti s evropským zatýkáacím rozkazem vydaným na OG žádný příkaz ani pokyn.
- 21 Předkládající soud mimoto podotýká, že státní zastupitelství zajisté hraje v Německu při výkonu spravedlnosti zásadní roli, avšak vykonává funkce, které se liší od role soudů nebo soudců. Za předpokladu, že by podmínka nezávislosti byla splněna, není tedy jisté, zda toto státní zastupitelství splňuje podmínku týkající se výkonu spravedlnosti nebo účasti na výkonu spravedlnosti, jež je nezbytná k tomu, aby mohlo být považováno za „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 22 Za těchto podmínek se Supreme Court (Nejvyšší soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - „1) Je třeba nezávislost státního zástupce na výkonné moci posuzovat s ohledem na jeho postavení v příslušném vnitrostátním právním řádu? Pokud tomu tak není, podle jakých kritérií je třeba nezávislost na výkonné moci posuzovat?
 - 2) Je státní zástupce, který podle vnitrostátního práva podléhá případným přímým či nepřímým příkazům nebo pokynům ze strany ministerstva spravedlnosti, dostatečně nezávislý na výkonné moci, aby mohl být považován za ‚justiční orgán‘ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584?
 - 3) Pokud tomu tak je, musí být státní zástupce rovněž funkčně nezávislý na výkonné moci a na základě jakých kritérií má být funkční nezávislost posuzována?
 - 4) Pokud je nezávislý na výkonné moci, je státní zástupce, jehož činnost se omezuje na zahájení a vedení vyšetřování a zajištění objektivitu vedení vyšetřování a jeho souladu s právem, podání obžaloby, výkon soudních rozhodnutí a stíhání trestných činů a který nevydává vnitrostátní zatýkáací rozkazy a nesmí vykonávat soudní funkce, ‚justičním orgánem‘ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584?

5) Je státní zastupitelství v Lübecku justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584?“

Věc C-82/19 PPU

- 23 Dne 15. března 2018 vydalo státní zastupitelství ve Cvikově (Německo) evropský zatýkácí rozkaz na PI, rumunského státního příslušníka, za účelem jeho předání k trestnímu stíhání pro čin kvalifikovaný jako „organizovaná nebo ozbrojená loupež“. Předkládající soud, High Court (Vrchní soud), schválil dne 12. září 2018 vykonatelnost tohoto zatýkácího rozkazu. PI byl na základě uvedeného zatýkácího rozkazu zatčen dne 15. října 2018 a od tohoto data je ve vazbě.
- 24 Předkládající soud uvádí, že čelí stejnému problému, který nadnesl Supreme Court (Nejvyšší soud) ve věci C-508/18.
- 25 PI napadl své předání k výkonu evropského zatýkácího rozkazu, který byl na něj vydán, přičemž zejména poukázal na skutečnost, že státní zastupitelství ve Cvikově není „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, příslušným k vydání takového evropského zatýkácího rozkazu.
- 26 Na podporu tohoto tvrzení vycházel PI ze stejného právního stanoviska, jaké bylo uvedeno v bodě 13 tohoto rozsudku ohledně státního zastupitelství v Lübecku, jakož i ze stanoviska téhož advokáta týkajícího se státního zastupitelství ve Cvikově.
- 27 Za těchto podmínek požádal předkládající soud prostřednictvím irského ústředního orgánu státního zastupitelství ve Cvikově o doplňující informace týkající se důkazů předložených PI ohledně postavení tohoto státního zastupitelství.
- 28 Ve své odpovědi ze dne 24. ledna 2019 předalo uvedené státní zastupitelství předkládajícímu soudu vnitrostátní zatýkácí rozkaz vydaný Amtsgericht Zwickau (okresní soud ve Cvikově, Německo), na kterém se zakládá evropský zatýkácí rozkaz na PI, a upřesnilo, že prvně zmíněný zatýkácí rozkaz byl vydán nezávislým soudcem. Státní zastupitelství ve Cvikově dále uvedlo, že je orgánem příslušným k vydání evropského zatýkácího rozkazu v souladu s čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 29 Státnímu zastupitelství ve Cvikově byla zaslána nová žádost s dotazem, zda zaujímá stejný přístup jako státní zastupitelství v Lübecku ve věci C-508/18. Státní zastupitelství ve Cvikově odpovědělo dne 31. ledna 2019 následovně:
- „Odkazuji na Vaši zprávu ze dne 28. ledna 2019 a k ní připojené dokumenty státního zastupitelství v Lübecku [(Německo)]. Pokud jde o postavení státního zástupce v právním řádu Spolkové republiky Německo, sdílím názor státního zastupitelství v Lübecku. Rád bych dodal, že vyšetřování vedené státním zastupitelstvím ve Cvikově proti stíhané osobě je prováděno nezávisle a bez jakéhokoli politického zásahu. Ani [Generalstaatsanwaltschaft Dresden (vrchní státní zástupce v Drážďanech, Německo)] ani [Justizminister des Freistaats Sachsen (ministr spravedlnosti svobodného státu Sasko, Německo)] nikdy v této souvislosti nevydali žádné pokyny.“
- 30 V této souvislosti si High Court (Vrchní soud) klade stejně jako Supreme Court (Nejvyšší soud) ve věci C-508/18 otázku ohledně kritérií, která musí vnitrostátní soud uplatnit za účelem určení, zda státní zastupitelství je, či není „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.

31 Za těchto okolností se High Court (Vrchní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba nezávislost státního zástupce na výkonné moci posuzovat s ohledem na jeho postavení v příslušném vnitrostátním právním řádu? Pokud tomu tak není, podle jakých kritérií je třeba nezávislost na výkonné moci posuzovat?
- 2) Je státní zástupce, který podle vnitrostátního práva podléhá případným přímým či nepřímým příkazům nebo pokynům ze strany ministerstva spravedlnosti, dostatečně nezávislý na výkonné moci, aby mohl být považován za ‚justiční orgán‘ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584?
- 3) Pokud tomu tak je, musí být státní zástupce rovněž funkčně nezávislý na výkonné moci a na základě jakých kritérií má být funkční nezávislost posuzována?
- 4) Pokud je nezávislý na výkonné moci, je státní zástupce, jehož činnost se omezuje na zahájení a vedení vyšetřování a zajištění objektivitu vedení vyšetřování a jeho souladu s právem, podání obžaloby, výkon soudních rozhodnutí a stíhání trestných činů a který nevydává vnitrostátní zatýkácí rozkazy a nesmí vykonávat soudní funkce, ‚justičním orgánem‘ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584?
- 5) Je státní zastupitelství ve Cvikově justičním orgánem ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584?“

Řízení před Soudním dvorem

Věc C-508/18

- 32 Předkládající soud ve věci C-508/18 požádal o rozhodnutí věci ve zrychleném řízení podle čl. 105 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora.
- 33 Tato žádost byla zamítnuta usnesením předsedy Soudního dvora ze dne 20. září 2018, Minister for Justice and Equality (C-508/18 a C-509/18, nezveřejněné, EU:C:2018:766).
- 34 Předseda Soudního dvora rozhodl o přednostním projednání věci C-508/18.

Věc C-82/19 PPU

- 35 Předkládající soud ve věci C-82/19 PPU požádal o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce v naléhavém řízení podle článku 107 jednacího řádu.
- 36 Na podporu této žádosti zejména uvedl, že PI je v současnosti zbaven osobní svobody až do doby skutečného předání německým orgánům.
- 37 Zaprvé je třeba poznamenat, že se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce v této věci týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá do oblastí upravených v hlavě V části třetí Smlouvy o FEU, která pojednává o prostoru svobody, bezpečnosti a práva. Smí tedy být projednána v naléhavém řízení o předběžné otázce.
- 38 Zadruhé je podle judikatury Soudního dvora nutno zohlednit okolnost, že osoba dotčená ve věci v původním řízení je v současné době zbavena osobní svobody a její ponechání ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak,

C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 21 a citovaná judikatura). Podle vysvětlení poskytnutých předkládajícím soudem bylo totiž opatření spojené se zbavením osobní svobody týkající se PI přijato v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného na dotčenou osobu.

- 39 Za těchto podmínek rozhodl čtvrtý senát Soudního dvora dne 14. února 2019 na návrh soudkyně zpravodajky po vyslechnutí generálního advokáta, že se žádosti předkládajícího soudu o projednání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-82/19 PPU v naléhavém řízení vyhovuje.
- 40 Kromě toho bylo rozhodnuto o předání této věci zpět Soudnímu dvoru za účelem jejího přidělení velkému senátu.
- 41 Vzhledem ke vzájemné souvislosti věcí C-508/18 a C-82/19 PPU je třeba je spojit pro účely rozsudku.

K předběžným otázkám

- 42 Podstatou jednotlivých otázek předkládajících soudů, které je třeba posoudit společně, je, zda musí být pojem „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 vykládán v tom smyslu, že se vztahuje na státní zastupitelství členského státu, která jsou příslušná k vedení trestního stíhání a jsou podřízena takovému orgánu veřejné moci tohoto členského státu, jako je ministr spravedlnosti, a mohou přímo či nepřímo podléhat individuálním příkazům nebo pokynům ze strany posledně zmíněného orgánu při přijímání rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu.
- 43 Na úvod je třeba připomenout, že jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která uznává unijní právo [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36 a citovaná judikatura].
- 44 Pokud jde konkrétně o rámcové rozhodnutí 2002/584, z bodu 6 jeho odůvodnění vyplývá, že evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání.
- 45 Tato zásada je vyjádřena v čl. 1 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, který zakotvuje pravidlo, podle kterého jsou členské státy povinny vykonat evropský zatýkací rozkaz na základě uvedené zásady a v souladu s ustanoveními uvedeného rámcového rozhodnutí. Vykonávající justiční orgány tedy mohou odmítnout výkon takového rozkazu v podstatě pouze z taxativně vyjmenovaných důvodů pro odmítnutí stanovených v člancích 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutí. Stejně tak výkon evropského zatýkacího rozkazu může být vázán pouze na některou z podmínek taxativně stanovených v článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí. Platí tedy, že pravidlem má být vykonání evropského zatýkacího rozkazu, kdežto odmítnutí jeho výkonu je pojato jako výjimka, která musí být vykládána restriktivně [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41 a citovaná judikatura].
- 46 Nicméně zásada vzájemného uznávání předpokládá, že pouze evropské zatýkací rozkazy ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykonány v souladu s jeho ustanoveními. Z tohoto článku přitom plyne, že evropský zatýkací rozkaz představuje „soudní rozhodnutí“, což vyžaduje, aby bylo vydáno „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 28, a ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 29).

- 47 Podle čl. 6 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí je vystavujícím justičním orgánem justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
- 48 Ačkoli v souladu se zásadou procesní autonomie mohou členské státy určit podle svého vnitrostátního práva „justiční orgán“, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu, nemůže být smysl a dosah tohoto pojmu ponechán na posouzení jednotlivých členských států (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, body 30 a 31, a ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, body 31 a 32).
- 49 Uvedený pojem vyžaduje v celé Unii autonomní a jednotný výklad, přičemž v souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora je tento výklad třeba nalézt s přihlédnutím ke znění čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, kontextu, jehož je součástí, a cíli sledovanému tímto rámcovým rozhodnutím (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 32, a ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 33).
- 50 V této souvislosti je zaprvé třeba připomenout, že Soudní dvůr již judikoval, že se výraz „justiční orgán“ nacházející se v uvedeném ustanovení neomezuje na označení pouze soudců či soudů členského státu, ale umožňuje širě zahrnout orgány povolané k účasti na výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu, na rozdíl zejména od ministerstev nebo policejních orgánů, které spadají pod moc výkonnou (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 10. listopadu 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, body 33 a 35, a ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, body 34 a 36).
- 51 Z výše uvedeného vyplývá, že pojem „justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 může zahrnovat orgány členského státu, které se účastní, aniž by nutně byly soudci nebo soudy, výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu.
- 52 Tento výklad je zaprvé podepřen kontextem, do kterého zapadá čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584. V tomto ohledu je třeba podotknout, že uvedené rámcové rozhodnutí je nástrojem justiční spolupráce v trestních věcech, která se týká vzájemného uznávání, a to nejen konečných rozhodnutí vydaných trestními soudy, ale širě rozhodnutí přijatých justičními orgány členských států v rámci trestního řízení, včetně stadia tohoto řízení týkajícího se trestního stíhání.
- 53 Justiční spolupráce v trestních věcech, jak byla upravena v článku 31 EU, který je právním základem rámcového rozhodnutí 2002/584, se totiž týkala zejména spolupráce mezi justičními orgány členských států, jak pokud jde o řízení, tak o výkon rozhodnutí.
- 54 Výraz „řízení“, který je třeba chápat široce, může zahrnovat trestní řízení jako celek, a sice přípravné řízení, samotné řízení před soudem a výkon pravomocného rozhodnutí trestního soudu vydaného vůči osobě odsouzené za trestný čin.
- 55 Tento výklad je podepřen zněním čl. 82 odst. 1 písm. d) SFEU, který nahradil článek 31 EU a který nyní uvádí, že justiční spolupráce v trestních věcech se týká spolupráce mezi justičními nebo obdobnými orgány členských států v rámci trestního řízení a výkonu rozhodnutí.
- 56 Výše uvedený výklad je zadruhé potvrzen též cílem, který sleduje rámcové rozhodnutí 2002/584, jehož účelem je podle bodu 5 jeho odůvodnění zavedení systému volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícího jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
- 57 Rámcové rozhodnutí 2002/584 totiž zavedením zjednodušeného a efektivnějšího systému předávání osob odsouzených pro porušení trestněprávních předpisů nebo podezřelých z jejich porušení směřuje k usnadnění a urychlení justiční spolupráce s cílem přispět k uskutečnění cíle, který byl Unii vytyčen,

a sice stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva založeným na vysoké úrovni důvěry, která musí podle zásady vzájemného uznávání existovat mezi členskými státy (rozsudek ze dne 22. prosince 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 69 a citovaná judikatura).

- 58 Vydání evropského zatýkacího rozkazu tak může sloužit, jak stanoví čl. 1 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, ke dvěma odlišným účelům. Tento zatýkací rozkaz může být vydán buď za účelem trestního stíhání ve vystavujícím členském státě, nebo za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v tomto státě (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. října 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, bod 49).
- 59 Vzhledem k tomu, že evropský zatýkací rozkaz usnadňuje volný pohyb soudních rozhodnutí předcházejících vydání rozsudku, jež se týkají trestního stíhání, je třeba dovodit, že orgány, které jsou podle vnitrostátního práva příslušné k přijetí takovýchto rozhodnutí, mohou spadat do působnosti uvedeného rámcového rozhodnutí.
- 60 Z úvah uvedených v bodech 50 až 59 tohoto rozsudku vyplývá, že takový orgán, jako je státní zastupitelství, který má v trestním řízení pravomoc stíhat osobu podezřelou ze spáchání trestného činu za účelem jejího postavení před soud, musí být považován za účastníka se na výkonu spravedlnosti dotýkajícího členského státu.
- 61 V projednávané věci z písemností obsažených ve spise, které má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že ve Spolkové republice Německo hraje státní zastupitelství v trestním řízení zásadní roli.
- 62 V tomto ohledu německá vláda ve vyjádření předloženém Soudnímu dvoru uvedla, že podle ustanovení německého práva upravujících trestní řízení spadá podání obžaloby do pravomoci státních zastupitelství, takže pouze ta jsou příslušná k zahájení trestního stíhání. Kromě toho podle zásady zákonnosti podléhají tato státní zastupitelství v zásadě povinnosti zahájit vyšetřování vůči jakékoli osobě podezřelé ze spáchání trestného činu. Z těchto údajů tedy vyplývá, že obecně jsou uvedena státní zastupitelství povolána v rámci trestního řízení k vytvoření podmínek nezbytných pro výkon soudní moci trestními soudy tohoto členského státu.
- 63 Za těchto podmínek mohou být takováto státní zastupitelství považována za účastníka se výkonu trestního soudnictví v dotýkajícím členském státě.
- 64 Zadruhé, s odkazem na požadavek nezávislosti soudů mají předkládající soudy pochybnosti o tom, zda státní zastupitelství dotčená v původních řízeních tento požadavek splňují, neboť tato státní zastupitelství jsou součástí hierarchické struktury, která je závislá na ministru spravedlnosti dané spolkové země, v rámci níž je tento ministr nadán pravomocí vykonávat dohled a vydávat příkazy či pokyny ve vztahu k útvarům, které jsou mu stejně jako tato státní zastupitelství podřízené.
- 65 V této souvislosti je třeba připomenout, že rámcové rozhodnutí 2002/584 směřuje k zavedení zjednodušeného systému předávání přímo mezi justičními orgány určeného k nahrazení klasického systému spolupráce mezi svrchovanými státy, který implikuje zásah a posouzení ze strany politické moci, a to za účelem zajištění volného pohybu soudních rozhodnutí v trestních věcech v prostoru svobody, bezpečnosti a práva (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 41).
- 66 Je-li v tomto rámci evropský zatýkací rozkaz vydán proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání, musela tato osoba již v první fázi řízení využít procesní záruky a základní práva, jejichž ochrana musí být zajištěna justičními orgány vystavujícího členského státu podle použitelného vnitrostátního práva, zejména za účelem vydání vnitrostátního zatýkacího rozkazu (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 55).

- 67 Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu tedy zahrnuje dvoufázovou ochranu procesních a základních práv, kterých požívá vyžádaná osoba, jelikož k soudní ochraně v první fázi při přijetí vnitrostátního rozhodnutí, jakým je vnitrostátní zatýkací rozkaz, se připojuje ochrana, jež musí být zajištěna ve druhé fázi při vydání evropského zatýkacího rozkazu, k němuž může případně dojít krátce po přijetí uvedeného vnitrostátního soudního rozhodnutí (rozsudek ze dne 1. června 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 56).
- 68 Pokud jde o takové opatření, které jako vydání evropského zatýkacího rozkazu může ohrozit právo dotčené osoby na svobodu, jež je zakotveno v článku 6 Listiny základních práv Evropské unie, tato ochrana vyžaduje, aby rozhodnutí splňující požadavky na účinnou právní ochranu bylo přijato alespoň v jedné ze dvou fází uvedené ochrany.
- 69 Z toho vyplývá, že pokud právo vystavujícího členského státu svěruje pravomoc k vydání evropského zatýkacího rozkazu určitému orgánu, který se sice účastní výkonu spravedlnosti tohoto členského státu, avšak není soudcem ani soudem, takové vnitrostátní soudní rozhodnutí, jako je vnitrostátní zatýkací rozkaz, na jehož základě je evropský zatýkací rozkaz vydán, musí splňovat takovéto požadavky.
- 70 Splnění těchto požadavků tedy umožňuje zaručit vykonávajícímu justičnímu orgánu, že rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu pro účely trestního stíhání je založeno na vnitrostátním řízení podléhajícímu soudnímu přezkumu a že osoba, na kterou byl tento vnitrostátní zatýkací rozkaz vydán, využila všech záruk vztahujících se k přijetí tohoto druhu rozhodnutí, zejména záruk vyplývajících ze základních práv a obecných právních zásad stanovených v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.
- 71 Druhá fáze ochrany práv dotčené osoby, zmíněná v bodě 67 tohoto rozsudku, implikuje, že justiční orgán příslušný podle vnitrostátního práva k vydání evropského zatýkacího rozkazu kontroluje zejména dodržování podmínek nezbytných k takovému vydání a posuzuje, zda je s ohledem na konkrétní případ uvedené vydání přiměřené (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 47).
- 72 Je totiž na „vystavujícím justičním orgánu“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, tj. orgánu, který *in fine* přijímá rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu, aby zajistil druhou fázi ochrany, a to i tehdy, když se daný evropský zatýkací rozkaz zakládá na vnitrostátním rozhodnutí vydaném soudcem nebo soudem.
- 73 „Vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být způsobilý vykonávat tuto funkci objektivně s přihlédnutím ke všem důkazům v neprospěch i prospěch, aniž je vystaven riziku, že jeho rozhodovací pravomoc bude předmětem externích příkazů nebo pokynů, zejména ze strany výkonné moci, takže neexistuje žádná pochybnost o tom, že k přijetí rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu je příslušný tento orgán, a nikoli v konečném důsledku uvedená výkonná moc (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. listopadu 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 42).
- 74 Vystavující justiční orgán proto musí mít možnost ujistit vykonávající justiční orgán, že s ohledem na záruky plynoucí z právního řádu vystavujícího členského státu jedná při výkonu svých funkcí inherentních vydání evropského zatýkacího rozkazu nezávisle. Tato nezávislost vyžaduje existenci statutárních a organizačních pravidel, jež mohou zajistit, že vystavující justiční orgán nebude při přijímání rozhodnutí o vydání takového zatýkacího rozkazu vystaven jakémukoli riziku, že by podléhal zejména individuálnímu pokynu ze strany výkonné moci.

- 75 Kromě toho, pokud právo vystavujícího členského státu svěřuje pravomoc k vydání evropského zatýkácího rozkazu určitému orgánu, který se účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám soudem, rozhodnutí o vydání takového zatýkácího rozkazu, a zejména přiměřenost takového rozhodnutí musí být možno napadnout v uvedeném členském státě soudní žalobou, která plně splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu.
- 76 V projednávané věci z údajů obsažených v předkládacích rozhodnutích a potvrzených německou vládou na jednání před Soudním dvorem zřejmě vyplývá, že německá státní zastupitelství jsou povinna postupovat objektivně a musí vést vyšetřování nejen v neprospěch, ale i ve prospěch dotyčného. Nic to však nemění na tom, že podle uvedených údajů má ministr spravedlnosti podle § 146 a § 147 GVG „vnější“ pravomoc udělovat pokyny ve vztahu k těmto státním zastupitelstvím.
- 77 Jak německá vláda potvrdila na jednání před Soudním dvorem, tato pravomoc udělovat pokyny přiznává tomuto ministru možnost přímo ovlivňovat rozhodnutí státního zastupitelství o vydání či případně nevydání evropského zatýkácího rozkazu. Uvedená vláda upřesnila, že tato pravomoc udělovat pokyny může být využita zejména ve stadiu přezkumu přiměřenosti vydání takového evropského zatýkácího rozkazu.
- 78 Je zřejmě třeba podotknout, že jak tvrdila německá vláda, německé právo stanovuje záruky, jež umožňují omezit pravomoc udělovat pokyny, kterou má ministr spravedlnosti vůči státnímu zastupitelství, takže situace, v nichž by tato pravomoc mohla být využita, jsou zcela výjimečné.
- 79 V tomto ohledu německá vláda uvedla, že zásada zákonnosti, jež se vztahuje na úkony státního zastupitelství, umožňuje zaručit, že případné individuální pokyny, které by státní zastupitelství mohlo obdržet od ministra spravedlnosti, nemohou v žádném případě překročit zákonné a právní meze. Členové státního zastupitelství ve spolkové zemi Šlesvicko-Holštýnsko a spolkové zemi Sasko jsou navíc úředníci, kteří nemohou být odvoláni z funkcí z důvodu pouhého nedodržení určitého pokynu. Německá vláda dále uvedla, že ve spolkové zemi Šlesvicko-Holštýnsko musí mít pokyny ministra určené státním zastupitelstvím písemnou formu a musí být oznámeny předsedovi zemského parlamentu. Ve spolkové zemi Sasko stanoví vládní koaliční dohoda této spolkové země, že se po dobu platnosti této dohody právo ministra spravedlnosti udělovat pokyny v určitých individuálních případech neuplatní.
- 80 Je však třeba konstatovat, že takovéto záruky, byť jsou prokázány, každopádně neumožňují zcela vyloučit, že taková rozhodnutí státního zastupitelství, jako jsou rozhodnutí vydat evropský zatýkácí rozkaz, jež jsou předmětem věcí v původních řízeních, by v individuálním případě mohla podléhat pokynu ministra spravedlnosti dotyčné spolkové země.
- 81 Nejprve je třeba poznamenat, že podle zásady zákonnosti by sice pokyn ministra, jenž by byl zjevně protiprávní, neměl být v zásadě dotyčným státním zastupitelstvím splněn, avšak je třeba podotknout, že jak vyplývá z bodu 76 tohoto rozsudku, pravomoc tohoto ministra udělovat pokyny je uznána v GVG a tento zákon neupřesňuje podmínky, za nichž může být tato pravomoc vykonávána. Existence této zásady tedy nemůže ministru spravedlnosti některé spolkové země sama o sobě zabránit v ovlivňování posuzovací pravomoci, kterou mají státní zastupitelství této spolkové země při rozhodování o vydání evropského zatýkácího rozkazu, což německá vláda ostatně potvrdila na jednání před Soudním dvorem.
- 82 Dále je třeba uvést, že ačkoli v některých spolkových zemích, jako např. ve spolkové zemi Šlesvicko-Holštýnsko, musí mít pokyny ministra písemnou formu, nic to nemění na tom, že jak bylo zdůrazněno v předchozím bodě, GVG tyto pokyny dovoluje. Kromě toho z diskuzí, jež proběhly na jednání před Soudním dvorem, vyplynulo, že s ohledem na obecnou formulaci uvedeného zákona každopádně nelze vyloučit, že tyto pokyny mohou být uděleny ústně.

- 83 Pokud jde konečně o spolkovou zemi Sasko, ačkoli se v současnosti výkonná moc rozhodla nevyužít práva udělovat pokyny v některých individuálních případech, je nutno konstatovat, že se tato záruka patrně nevztahuje na všechny případy. Uvedená záruka není každopádně zakotvena v zákoně, takže nelze vyloučit, že by se tato situace mohla na základě politického rozhodnutí v budoucnu změnit.
- 84 Jak bylo uvedeno v bodě 73 tohoto rozsudku, riziko, že by výkonná moc mohla mít takový vliv na státní zastupitelství v individuálním případě, neumožňuje zaručit, že toto státní zastupitelství bude při výkonu funkcí za účelem vydání evropského zatýkacího rozkazu splňovat záruky zmíněné v bodě 74 tohoto rozsudku.
- 85 Tato úvaha nemůže být zpochybněna tím, že jak tvrdila německá vláda na jednání před Soudním dvorem, taková rozhodnutí státních zastupitelství o vydání evropského zatýkacího rozkazu, jako jsou rozhodnutí, jež jsou předmětem původních řízení, může dotčená osoba napadnout žalobou u příslušných německých soudů.
- 86 S ohledem na informace poskytnuté touto vládou totiž nic nenasvědčuje tomu, že by existence tohoto opravného prostředku mohla sama o sobě chránit státní zastupitelství před rizikem, že jejich rozhodnutí budou při vydávání evropského zatýkacího rozkazu podléhat individuálnímu pokynu ministra spravedlnosti.
- 87 Umožňuje-li totiž takovýto opravný prostředek zajistit, že státní zastupitelství může při výkonu funkcí podléhat soudnímu přezkumu *a posteriori*, případný individuální pokyn ministra spravedlnosti ve vztahu ke státním zastupitelstvím při vydávání evropského zatýkacího rozkazu je každopádně německými právními předpisy dovolen.
- 88 Z výše uvedeného vyplývá, že jelikož jsou státní zastupitelství dotčená v původních řízeních vystavena riziku, že jejich rozhodování o vydání evropského zatýkacího rozkazu bude ovlivněno výkonnou mocí, tato státní zastupitelství nesplňují jednu z nezbytných podmínek k tomu, aby mohla být považována za „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, a sice poskytovat záruku, že při vydávání takového zatýkacího rozkazu budou jednat nezávisle.
- 89 V projednávaných věcech je v tomto ohledu z důvodů uvedených v bodě 73 tohoto rozsudku irelevantní, že při vydávání evropských zatýkacích rozkazů dotčených v původních řízeních neudělili ministři spravedlnosti dotčených spolkových zemí žádný individuální pokyn státním zastupitelstvím v Lübecku a ve Cvikově.
- 90 Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám je na položené otázky třeba odpovědět tak, že pojem „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na státní zastupitelství členského státu, jež jsou vystavena riziku, že při přijímání rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu budou přímo či nepřímo podléhat individuálním příkazům nebo pokynům ze strany výkonné moci, jako např. ministra spravedlnosti.

K nákladům řízení

- 91 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původních řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporům probíhajícím před předkládajícími soudy, jsou k rozhodnutí o nákladech řízení příslušné uvedené soudy. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

1) Věci C-508/18 a C-82/19 PPU se pro účely tohoto rozsudku spojují.

- 2) Pojem „vystavující justiční orgán“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládán v tom smyslu, že se nevztahuje na státní zastupitelství členského státu, jež jsou vystavena riziku, že při přijímání rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu budou přímo či nepřímo podléhat individuálním příkazům nebo pokynům ze strany výkonné moci, jako např. ministra spravedlnosti.

Podpisy.